

ת"פ 25635/02/11 - מדינת ישראל נגד ד כ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 ינואר 2015

ת"פ 25635-02-11 מדינת ישראל נ' כ

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

ד כ

הנאשם:

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד צוריאל שגב

בא-כוח הנאשם - עו"ד שמואל פלישמן

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, ביום 6.2.09 בעת שהמתלון טייל עם כלביו, ראה את הנאשם עם כלב משוחרר, וביקש שיחזיק את הכלב, תקף הנאשם בתגובה את המתלון בכך שהלם באגרופיו בפניו, וגרם למתלון פצע מדמם בגבה עד שנזקק לטיפול רפואי בבית החולים. בנוסף, כתוצאה מהמכות הופל המתלון על מכסה מנוע של רכב חונה. יתר המעשים שפורטו בכתב האישום לא הוכחו במידה הנדרשת.

תסקירי שירות המבחן

בתסקיר שירות המבחן מיום 28.9.14 עלה כי הנאשם בן 26, אב לילדה בת כ- 3.5 ומנהל מערכת יחסים זוגית מזה כעשר שנים. מסר כי תפקידו כאב נותן לו מוטיבציה לשינוי אורח חייו ולגילוי יכולות שליטה ואיפוק. לדבריו, על רקע הפרעות קשב וריכוז, הפגין התנהגות אלימה והתקשה בוויסות דחפיו ואף קיבל טיפול פסיכיאטרי. לאורך השנים היה

עמוד 1

מטופל ביחידת "רון", היא מסגרת טיפולית לצעירים המגלים קשיים שונים, ואף הועמד בפיקוח במסגרתה בעת שאסיר משוחרר בתנאי. לנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות סמים, אלימות ורכוש שבוצעו במהלך השנים 2005-2010. בשנת 2006 נדון לעונש מאסר בן 21 חודשים והשתחרר לאחר ריצוי של 18 חודשים. שירות המבחן התייחס לרקע המשפחתי, התמכרות הוריו לסמים ואלימות מצד אביו, אשר היה מעורב בפלילים וריצה עונשי מאסר ממושכים. כאמור בתסקיר, על רקע זה סיגל לעצמו הנאשם דפוסי התנהגות הישרדותיים, עזב את בית הוריו בגיל 13, התגורר ברחוב ואצל חברים, והתחבר לחברה שולית תוך שימוש בסמים בעיקר מסוג גראס וחשיש ומעורבות בפלילים.

מהתסקיר עולה כי לאורך השנים נעשו עם הנאשם ניסיונות טיפוליים ומהמידע שהתקבל מהעובד הסוציאלי שטיפל בנאשם במסגרת יחידת "רון" עלה כי הנאשם טופל במסגרת היחידה במהלך השנים 2007-2008 במשך תקופה של כשנה ובהתאם להחלטת וועדת השחרורים. במהלך תקופה זו בדיקות השתן שמסר היו נקיות, הוא השתלב בשיחות פרטניות אליהן התמיד להגיע ושמר על יציבות תעסוקתית. הנאשם תיאר שעונש המאסר שריצה היווה גורם מרתיע אשר ריסן את התנהגותו וגרם לו לגלות מידה גבוהה יותר של איפוק. עם שחרורו מהמאסר ועם סיום הקשר עם יחידת "רון" חזר הנאשם לצרוך סמים בעיקר סמי פיצוציות. לעורכת התסקיר דיווח כי הוא נקי מסמים מזה כחצי שנה לאחר שנחשף להשלכות הקשות של סמי הפיצוציות ובשל רצונו לא לסכן את בתו שמצאה סמים בביתם. בדיקת שתן שנערכה לנאשם אישרה כי הוא נקי מסמים. עם זאת, ציין שירות המבחן כי מדובר בנאשם המכור לסמים המתקשה לשמור על ניקיון מהם באופן עצמאי ולאורך זמן.

שירות המבחן התרשם כי על רקע העובדה שהנאשם חשוף מגיל צעיר לאורח חיים שולי ועברייני, העמיקו במהלך השנים דפוסיו הבעייתיים והושרשו באישיותו דפוסי חשיבה נוקשים ועברייניים כאמצעי להשגת שליטה בחייו.

אשר למעשים נושא כתב האישום, לקח הנאשם אחריות פורמאלית בלבד, והסביר את התנהגותו האלימה כלפי המתלון על רקע וויכוח שפרץ ביניהם. לדבריו, תפס את יחסו של המתלון כלפיו כמשפיל הפוגע בכבודו ובגבריותו, ותפיסה זו התעצמה נוכח העובדה שחבריו היו בקרבת מקום.

כגורמי סיכון הדגיש שירות המבחן את קשייו של הנאשם להביע אמפתיה למתלון, את תפיסותיו המאפשרות שימוש באלימות במצבים מסוימים וכן את העובדה שהוא משתמש בכוח בכדי לחוש שליטה. כגורמי סיכוי נשקלה העובדה שהנאשם נמצא בתהליך של שינוי ההולם את יכולותיו וכן ההתמתנות שחלה בשנים האחרונות בכל הנוגע לדרכי חשיבתו בעקבותיהן קיימת ירידה במעורבותו בפלילים. כמו כן נשקלה העובדה שהוא מכיר במשמעות היותו אב ורוצה להעניק לבתו תנאי גדילה שונים מאלה שהיו לו, כאשר התא המשפחתי שיצר בשנים האחרונות מעורר בו מוטיבציה לשינוי, להפעלת שיקול דעת ולפיתוח יכולות של שליטה וריסון עצמיים.

לאור הערכת שירות המבחן כי הנאשם מכור לסמים הופנה הנאשם ליחידה העירונית לטיפול בנפגעי סמים.

מתסקיר מיום 2.12.14 עלה כי זומן מס' פעמים לשיחות בשירות המבחן, אולם לא הגיע אליהן. בשיחות טלפוניות שערך שירות המבחן עם הנאשם נמסר על ידו כי פנה לאשפוזית לאחר שחזר לצרוך סמי פיצוציות ועזב את האשפוזית

בטרם עת ועל דעת עצמו, ביום 6.10.14, זאת לדבריו לאחר שחש שאינו מצליח לשלוט בהתנהגותו וחשש מההשלכות שעשויות להיות בשל כך על יתר המטופלים וצוות המקום. לאחר מכן פנה הנאשם לקהילה הטיפולית לטיפול בתחלואה כפולה "קריית שלמה", אליה לא נמצא מתאים לאחר שבשיחה שערכו עמו שלל התמכרותו לסמים והסתייג מצורך בקבלת טיפול בתחום זה.

ניסיון נוסף של שירות המבחן לפגוש את הנאשם כדי לבחון עמו אפשרויות טיפוליות נוספות, לא צלח, הנאשם לא הגיע לפגישה והקשר עמו נותק. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נטול כוחות לחולל שינוי משמעותי בחייו ולהתחייב לטיפול ארוך טווח ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה ציינה את חומרת העבירות שביצע המתלונן ואת הפגיעה הנפשית והפיזית שנגרמה למתלונן, והפנתה לדו"ח הטיפול במיון המתעד את החבלה שנגרמה לו (ת/4). היא טענה למתחם ענישה הנע בין תקופת מאסר קצרה לבין 18 חודשי מאסר ותמכה טיעוניה בפסיקה. ב"כ המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם עונש בחלק האמצעי של המתחם לצד ענישה נלווית.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם זוכה מחלק מרכיבי התקיפה אשר יוחסו לו בכתב האישום וטען כי הרף התחתון של מתחם הענישה עומד על עונש מאסר על תנאי והגיש פסיקה. עוד טען כי העבירות בוצעו על ידי הנאשם כשהיה כבן 21 וכי כתב האישום הוגש בחלוף שנתיים מביצוען. אשר לתסקירי שירות המבחן טען כי בתסקיר הראשון התרשם שירות המבחן כי התא המשפחתי שבנה הנאשם מהווה גורם מרסן וממתן עבורו, הפנה לבדיקות השתן שנערכו נאשם בהן נמצא נקי מסמים כפי שמפורט בתסקיר וכן ציין את העובדה שהנאשם סובל מתחלואה כפולה באופן המחייב התייחסות מתאימה לאופיו המורכב. עוד הפנה להתמתנות שחלה בהתנהגותו של הנאשם במהלך השנים האחרונות כפי שהתרשם שירות המבחן. אשר לעברו הפלילי ציין הסנגור כי הרשעתו האחרונה משנת 2010 בגין עבירה משנת 2009. בשל חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ביקש להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

כתב האישום שלפניי מתאר את תקיפת המתלונן על ידי הנאשם באופן שגרם לחבלה של ממש.

בבוחני את חומרת מעשיו של הנאשם בהתחשב בנסיבותיהם, אני לוקחת בחשבון שהמעשים בוצעו כלפי מתלונן עליו אמר הנאשם בעדותו: **"ראיתי שהוא קצת לא בסדר"**, וכי התקיפה בוצעה על רקע עניין של מה בכך. הנאשם תיאר תחושת השפלה ופגיעה בגבריותו בשל פניית המתלונן אליו, בעיקר לאור העובדה שחבריו של הנאשם נכחו במקום והיו עדים לפגיעה בכבודו. לאחר שמיעת הראיות לא נוכחתי כי הייתה הצדקה אובייקטיבית לתחושותיו אלה. אכן, מדובר במעשים אימפולסיביים ובלתי מתוכננים, אלא שאין בהפגנת כוח ואלימות כלפי חלש, אף אם נבעה במידה כזו או אחרת מאובדן שליטה, כדי להפחית מחומרת המעשים. בניגוד לטענות הנאשם במהלך שמיעת הראיות, הוא לא הותקף על ידי המתלונן ואף לא עמד להיות מותקף על ידו. המתלונן טייל לתומו עם כלביו ברחוב, ולא היה פסול בדרישתו מהנאשם כי

יקשור את כלבו הגדול שהיה משוחרר, משחשש כי זה יתקוף את כלביו. כפי שצוין בהכרעת הדין לא קבעתי כי המתלונן קילל את הנאשם כפי שטען הנאשם, אך שוכנעתי כי גם אם המתלונן השתמש במילה בוטה תוך כדי חילופי הדברים ביניהם, אין בכך כדי להצדיק בכל דרך את התקיפה. אשר למעשים עצמם, הנאשם תקף את המתלונן באמצעות מספר מכות אגרופ בפניו עד שהאחרון נזרק על מכסה המנוע של רכב חונה ומשקפיו הופלו למדרכה, הוא גרם לו לחבלה של ממש בדמות פצע מדמם בגבתו השמאלית. מעשי האלימות שביצע הנאשם הם בדרגת אלימות בינונית ונועדו מעבר לגרימת הכאב גם להשפיל. פוטנציאל הנזק גבוה מזה שנגרם.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על שלומו, גופו, וכבודו של המתלונן היא בינונית.

מדיניות הענישה בעבירות שביצע הנאשם היא ממשית ולמעט במקרים חריגים של שיקום כוללת ענישה מוחשית.

הצדדים הפנו לפסיקה. המאשימה הפנתה לפסקי דין בהם נקבעו מתחמים שבין תקופה הניתנת לריצוי בעבודות שירות לבין מאסר בפועל ממש, והוטלו עונשי מאסר לתקופה המקסימלית הניתנת לריצוי בעבודות שירות. ההגנה הפנתה לגזר דין ובו ענישה צופה פני עתיד בנסיבות מובהקות של שיקום טרם עידן מתחמי הענישה.

כשלעצמי אני מפנה לרע"פ 4883/12 הררי נ' מדינת ישראל, ע"פ 8912/13 מדינת ישראל נ' גואל.

מתחם הענישה לעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

הענישה הקונקרטית

לא מתקיימים טעמים לסטייה מהמתחם. בתוך מתחם הענישה יש חשיבות לנסיבות לקולא ולחומרה שלהלן:

ראשית, הנאשם ניהל הליך הוכחות שחייב את העדת המתלונן, מעמד שלא היו לו קל וחייבו לחזור ולחוות את האירועים ולהיחקר על מצבו הנפשי. חווית אי הנעימות של המתלונן היא כפולה ומקורה הן בקושי הטבעי שבמתן העדות ובשחזור המעשים והן לאור קשייו הנפשיים ללא קשר להיותו קורבן העבירה. הנאשם, כאמור, היה מודע למצב הנפשי המיוחד של המתלונן. אין בהתנהלות הנאשם כדי להצדיק החמרה בענישה, אך הנאשם אינו יכול ליהנות מההתחשבות הניתנת למי שלקח אחריות, חסך זמן שיפוטי וחסך מנפגע העבירה את הצורך בשחזור המעשים. אציין עוד שלא נתתי אמון בטענות הנאשם ובגרסתו ודחיתי אותן מכל וכל.

שנית, נטילת האחריות מצד הנאשם על מעשיו היא פורמאלית בלבד ובדיעבד, והוא מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן, כפי שעלה מתסקיר שירות המבחן. לפיכך, החרטה בדיעבד שמביע הנאשם כיום כפי שעולה מהתסקיר ערכה מוגבל, אם כי טוב מאוחר מלעולם לא.

שלישית, לנאשם עבר פלילי, בין היתר בעבירות אלימות, כאשר האחרונה בהן משנת 2010. הנאשם ריצה עונש מאסר ממושך.

רביעית, מאז ביצוע העבירה חלפו כמעט 6 שנים, כאשר כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר ביצוע העבירה. הנאשם לא התייצב למספר ישיבות וההוכחות החלו להישמע בחודש אוקטובר 2013 ונמשכו 2 ישיבות עד לחודש פברואר 2014. לאחר מכן נדחה הדיון לצורך קבלת התסקירים פרק זמן ממושך.

חמישית, כעולה מתסקירי שירות המבחן גדל הנאשם בנסיבות חיים קשות וללא מערכת תמיכה. לנאשם ניתנו הזדמנויות טיפוליות ובסופו של יום לא נרתם להליך הטיפולי ולא ניתנה המלצה טיפולית. מבלי למעט מן האמור, אינני מתעלמת מהתרשמות שירות המבחן מהתמתנות בהתנהגותו האלימה וירידה במעורבותו בפלילים בשנים האחרונות.

שישית, אני מתחשבת בגילו הצעיר של הנאשם אשר ביצע את העבירות כשהיה בן כ- 21 וכיום הוא בן 27. כמו כן אני מתחשבת בהשפעת הענישה על בני משפחתו. לנאשם ילדה בת כ- 3.5 ונראה כי המוטיבציה העיקרית עבורו לחולל שינוי באורחות חייו מקורה בתא המשפחתי שיצר ובהבנה הקיימת בו כיום בדבר חשיבות תפקודו כאב וכאיש משפחה.

סוף דבר, באיזון בין השיקולים השונים, ובעיקר לאור חלוף הזמן המשמעותי מאז ביצוע העבירה וגילו הצעיר של הנאשם, הן כיום והן בעת ביצוע העבירות, הגעתי למסקנה כי יש מקום לענישה לתקופת מאסר מקסימלית הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בנוסף, יש מקום לפיצוי המתלונן שיהיה משמעותי ונכבד, ויבטא הכרה בפגיעה הקשה שנגרמה לו הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי כתוצאה מביצוע המעשים, וההשפלה שחווה.

לעניין הקנס, לאור העונש שמוטל על הנאשם ובמיוחד נוכח גובהו המשמעותי של הפיצוי, אטיל קנס סמלי והתחייבות להימנע מעבירה.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות ב"יסוד ברכת הכהן".

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 16.3.15 שעה 8:00, לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות למעט

איומים.

3. קנס סמלי בסך 350 ₪, או יום מאסר תמורתו. הקנס ישולם ביום 1.3.15.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירה בה הורשע. לא יחתום הנאשם, ייאסר לתקופה של 20 ימים.

5. פיצוי למתלונן, ע.ת. 5 בסך 5,000 ₪, אשר ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 1.3.15. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת החיוב לפירעון.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין למתלונן, אשר ימסור לה במישרין את פרטי חשבון הבנק וסניף הבנק. לבקשת הנאשם, כל כספים שהופקדו על ידו במסגרת התיק העיקרי וכן בתיק מ"י 36/09, ישמשו לתשלום התשלום הראשון של הפיצוי והקנס וככל שקיימת יתרה, היא תוחזר לנאשם.

6. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות/לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ט' שבט תשע"ה,
29/01/2015 במעמד הנוכחים.
לימור מרגולין-יחידי, שופטת